

til den Vejlængde, den vedkommende Passager ønsker at køre, med en vis Sum pr. Kilometer. Det er det samme, jeg mener, man skulde indføre her. Det er mig naturligvis umuligt at sige, hvor stor en Forøgelse af Indtægten det vil give. Men hvis man bruger en fast Grundtakst for Iltogsbilletterne, f. Eks. 25—30 Øre, og derfra lader den stige med 10 pCt. af Billetprisen, vil der komme ikke saa faa Penge ind. Hvad der kan spares ved, at man ikke behøver de 2 Billetter til Iltogene, er maaske ikke store Summer, men det kan den højtærede Minister sikkert faa at vide paa Hvid og Øre.

Med Hensyn til Indskrivningsgebyret kunde det maaske ordnes paa en anden Maade. Man kunde f. Eks. betale 10 Øre for et Stykke Rejsegods og 10 Øre for hvert af de følgende, saa vilde ikke den, der kun har en lille Haandkuffert, komme til at betale lige saa meget som den, der har 2—3 store Kufferter. Det er nemlig uretfærdigt, og det maa man bort fra. Den af den højtærede Minister foreslaaede Fremgangsmaade er forkert og slet ikke tidssvarende. Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) gav mig i Gaar en Tilslutning. Han vil dog sikkert ikke blive angreben af den højtærede Minister; thi han tog Sagen paa en anden Maade. Han strøede nemlig Sukker paa bag efter. Det gør jeg ikke, jeg siger min Mening lige ud. Jeg staar ikke og roser Ministeren for hans Sparesystem. Jeg roser enhver fornuftig Sparsommelighed, men jeg roser hverken Ministeren eller nogen anden, hvilken Stilling han end har i Verden, for en Sparsommelighed, der sparer paa Øren og lader Kronen rulle.

Lindø: Naar jeg ser paa de foreliggende Lønningslove, vil jeg erkende, at de som Grundlag ere i Overensstemmelse med de Krav, der i de senere Aar ere stillede her i Rigsdagen, idet der skulde være Ensartethed i Lønningerne i de forskellige Etater. Jeg vil indskyde den Bemærkning, at jeg gerne vil være med til at yde en forsvarlig Løn overfor Samfundets Arbejdere, altsaa overfor Statens Arbejdere i Forhold til, hvad der ydes i private Virksomheder. Paa den anden Side maa jeg erkende, at naar jeg ser paa det foreliggende Lønningsforslag, rækker det i mange Henseender videre, end jeg havde ventet. Jeg kan derfor ikke andet end slutte mig til den ærede Ordfører for Flerpartiet, naar han udtalte, at Ændringer i

disse Forslag i deres Helhed nærmest maatte gaa i Retning af Besparelser.

Adskillige Talere have udtalt Ønsket om, at disse Lønninger blev satte i Forbindelse med de svingende Konjunkturer. Og jeg vil sige, at hvis det var muligt, vilde det være mig meget kært. Thi det er en Kendsgerning, at vi gennem Tiderne have haft fede og magre Aar efter hinanden, og det vil selvfølgelig ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden. De Kapitelstakster, hvorefter en Del Lønninger i Nutiden udredes, vare i sin Tid paa deres Plads, de ere det imidlertid ikke længere, nu maatte det være efter Hensyn til alle de vigtigste Livsfornødenheder, at man skulde træffe en saadan Ordning. Men naar man ser paa Forholdene, som de ere i det praktiske Liv, og ser hen til Fremtiden, vil det være nødvendigt, at man ogsaa ser paa Skatteydernes Stilling, og der vil jeg være enig med det ærede Medlem for Ruds Vedby (H. L. Jørgensen), naar han udtalte, at det ikke er saa glimrende Landbrugstider, som mange tro. Naar man tager i Betragtning de stigende Udgifter, der ogsaa ere paa dette Omraade, saa svare Tiderne ikke længere til dem, man havde omkring 70'erne og 80'erne, og naar vi tage i Betragtning, hvilke Udgifter der ogsaa fremtidig vil komme paa Driften og andre Omraader, kan man kun med Betænkkelighed se paa de Dage, da vi atter faa Nedgangstider. Det er derfor min Overbevisning, at naar vi gaa til Lønningslove som disse, maa man gøre sig det klart, at der kan komme et Tidspunkt, hvor det vil være vanskeligt for Skatteyderne at udrede, hvad deraf følger. Det er jo en Kendsgerning, at en stor Del af Skatteyderne i alt Fald for Landets Vedkommende har mindre Indtægter, end der ved disse Lønningslove vil blive tildelt mange af disse Tjenestemænd. Det er Forhold, jeg mener, det kommende Uvalg ogsaa bør tage i Betragtning.

Naar jeg vil sige et Par Ord om Lønningslovene i Almindelighed, skal jeg indskrænke mig til at omtale enkelte Punkter. Der er indenfor Postvæsenets Omraade en Klasse af Tjenestemænd, jeg formener i nogen Grad bliver behandlet som Stifbørn, nemlig Postekspeditørerne udenfor Postvæsenets Lønningsklasser. Disse Folk ere nærmest Stationsforstandere, der ved Overtagelsen af deres Stationer, enten det er paa Statsbanerne eller private Baner, overtage som Forpligtelse det Hverv, der ifølge Overenskomst mellem Postvæsenet